

gældende, rammer det rette, men jeg vil tilføje, at selvfølgelig er det ogsaa et Forhold, der kan drøttes.

Lovforslaget indeholder i § 2 en Ændring af den Bestemmelse vedrørende Natjagten, som blev indsat paa et meget sent Tidspunkt af Forhandlingerne om Jagtloven i forrige Samling. Som ærede Medlemmer vil erindre, blev der indsat en Bestemmelse om, at Landbrugsministeren skulde være bemyndiget til at dispensere fra Forbudet mod Natjagt i saadanne Tilfælde, hvor Vildtet i særlig Grad øver Skade paa Markafgrøde. Jeg udtalte den Gang min store Betænkelighed ved denne Ændring, fordi jeg følte mig overbevist om, at det vilde være meget vanskeligt for Landbrugsministeriet at administrere denne Dispensationsret paa en saadan Maade, at Vilkaarlighed og Uretfærdighed kunde undgaaes. Disse Betænkeligheder har desværre i det forløbne Aar vist sig velbegrundede. Naar der fremkommer Ansøgning om Dispensation fra Forbudet mod Natjagt, er det overordentligt vanskeligt at afgøre, hvornaar det drejer sig om en virkelig Afgrødebeskyttelse, og naar det drejer sig om Adgang til at udøve en ren Erhvervsjagt. Afgrødebeskyttelse er Lovbestemmelsens Hensigt; men det kan ikke være rigtigt ved Dispensation fra Loven at give enkelte Borgere Adgang til at udøve en Erhvervsjagt, som er forment det store Antal Borgere. Jeg har derfor ment, det kunde være rigtigt, for saa vidt man ønsker denne undtagelsesvis Adgang til at udøve Natjagt opretholdt, at gaa over til en Ordning, hvorved Afgørelsen falder lokalt, idet hver enkelt Spørgsmaal ikke skal indankes for Landbrugsministeriet, der dog ikke er i Stand til at bedømme Forholdene paa Stedet, men der gives den stedlige Politimester Adgang til at indømme Dispensation, naar Kommunalbestyrelsen kan anbefale, at en saadan gives, men idet der saa knyttes den meget vigtige Bestemmelse til, at det Vildt, der fældes ved Natjagt, ikke skal tilhøre Jægeren, men inden 24 Timer afgives til Sognets Hjelpekasse. Al Tilbøjelighed til at drive Natjagt for Erhvervs Skyld vilde derved være udelukket, og den, der ønsker eller mener det nødvendigt at udøve Natjagt for at beskytte Afgrøderne, vil faa Adgang dertil.

Endnu skal jeg omtale vedrørende Jagtloven, at der Landet over har været en Del Misfornøjelse med, at det, man kalder Grundejerkortet, skal betales med 2 Kr. Der er endogsaa nogle, der har sagt, at her er Tale om at indføre en Jagtskat eller om et Indgreb i Ejendomsretten. Efter min Opfattelse beror disse Synspunkter paa en Misforstaaelse. Forholdet er det, at for et almindeligt Jagtkort betales nu 20 Kr., hvoraf de 2 Kr. til Omkostninger ved Udstedelsen, medens de 18 Kr. er en Afgift, enhver skal betale for at have Adgang til at øve Jagt over hele Landet. Men for Grundejernes Vedkommende kræves ingen Betaling for Adgangen til at øve Jagt, der kræves kun 2 Kr. som Omkostninger ved Kortets Udstedelse. Nu kan det maaske diskuteres, om ikke 2 Kr. er et for højt Beløb, og hvis man vil hævde det, vil jeg ikke modsige det, og jeg skal ogsaa, om der under Forslagets Behandling bliver fremsat Ønske i saa Henseende, være villig til at deltage i Drøftelse af en Ændring paa dette Punkt. Men jeg tror, det er rigtigt at fastholde det Synspunkt, at naar vi overhovedet er gaaet til at indføre Jagtkort, maa det være saaledes, at enhver, der udøver Jagt, skal være forsynet med Jagttegn. Jeg tror ogsaa, det er nødvendigt, hvis denne Jagttegnsordning skal være effektiv, at have en Ordning, hvorefter Jagtkortenes Fornyelse finder Sted hvert Aar. Jeg ser ikke rettere, end at, selv om der naturligvis kan udøves Kritik mod den Bestemmelse, der paa dette Punkt blev indført i Loven i Fjor, saa rammer den dog nogleulunde det rigtige. Jeg har derfor ikke villet stille Ændringsforslag i saa Henseende, men jeg skal her udtale, da jeg tror, det er et Spørgsmaal, der sikkert ogsaa interesserer adskillige af Tingets Medlemmer, at jeg for mit Vedkommende er villig til at deltage i Drøftelsen ogsaa af dette Forhold, for saa vidt som det høje Ting maatte henvise Forslaget til Behandling i et Udvalg.

Jeg skal dernæst fremsætte *Forslag til Lov om Bekæmpelse af Raager*. Under den 31. Marts 1917 blev der givet en Lov vedrørende Bekæmpelse af Raager. Denne Lov indeholder en Bestemmelse om, at der i sidste Rigsdagssamling, før Lovens Udløb finder Sted 1. Juli 1921, skulde fremsættes